

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...τούτον θέλω πρῶτα πρῶτα...
θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...πρόσρμεινε νάλθοῦν τὰ Φῶτα.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...θὰ σοῦ βγάλωμὲ δουλειαις
καὶ θὰ πείσῃς καπιλαις.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...ὀμπρολοκαυγᾶς θὰ γίνῃ,
κί ὁ Ροδόπουλος σ' ἀρίνει.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...φόρα ρόπαλο καὶ στόκος...
σοῦφυγε κί' ὁ Τσιριμῶκος.
Θά σοῦ φύγουν κί' ἄλλοι τώρα
κί' ἄς τραθήσουν ἀντιτία...
κλάψε, Κόντη, καὶ συχῶρα
τὴν παλᾶ τὴν ἀπαρτία.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ πείσῃ
καὶ ν' ἀλλάξωμὲ τὰς θέσεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...μου χρειάζεται, τὸν θέλω,
κατὰ μέρος ἢ φοβέρα,
κί' ὅταν ἐρχωμ' ἰδῶ πέρα
θὰ φορῶ παλῆθ' ἀπὲρ.

Φ.—Θὰ τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...ἄλλα λόγια, βρὲ παι-
|διά...

παίει τώρα κί' ὁ Τυπάλδος, σούβαλε τρικλοποδιᾶ.
Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις, καὶ μὴ μὰς πατρὸς τὴν κάπα,
παίει κί' ὁ Γρηγοριάδης, ξηγραπὲ τον καὶ τὸν Ζάππα,
Τζαννετόπουλος παρτέντζα, σοῦφυγε κί' ὁ Καραγιάννης,
καὶ τὸν Λαμπρινίδη χάνεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...πρέπει νάλθοιμὲ κί' ἐμεῖς,
'στὸ κρεβάτι κί' ὁ Μπουρίδης, ἄρραστος κί' ὁ Γουλιμῆς.
Θά τόν πάρω...δὲν τόν πέρνεις...κύττα θιάμα κί' αὐτὸ !...
κουβαλοῦν τὸν Τσαμαγκιῆθ' γι' ἀπαρτία σηκωτό.
Δὲν τὸν πέρνεις...θὰ τὸν πάρω μί' ἄπα, μὴ πατατρέκα...
περμένω καὶ τὸν Βούρτσο, τὸν Μπασιᾶ, τὸν Καλαμπάκα.

'Ακούω μούγγριμα φρικτόν,
μπᾶμ μπούμ μικροὶ μεγάλοι...
λαμπρὸς φασφῶρος τὸν νυκτῶν,
ὁ Λεωνίδας ψάλλει.

'Ο Ράλλης ὁ χρυσόμαλλος χρυσὰ σκορπιεῖς βέλῃ,
ὁ Καραπάνος ἄπλωσις κολοσσαῖα σκέλη,
ὁ Θεοδωρὸς ἀγρίνις καὶ κἀνὲν τὸν 'Οθέλλο,
μὰ κί' ὁ Δραγοῦμης—ὄχονοσε!—
'Ηραίστου κρύβει κερανοῦς
μὲς 'στὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Σκοῦζει καθένα μας πούλι
'στὸν τόνο τὸν κλαψῆρῃ,
ἀρχισὲ τώρα νὰ 'μιλῇ
καὶ τῆς Βουλῆς τὸ ψᾶρι,
κρυφομυλοῦν ἰδῶ κί' ἐκεῖ,
κρίσις ζεὰν πολιτικῆ,
βουίξει κάθε καφρενίς,
καυγᾶς, ξεσβίρωμα, φωναις,

ἕνας ἀπὸ τὴν στρουγγα τὸν πηγαίνει πρὸς τὴν ἄλλη
κί' ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς γυρνᾷ 'στὴν πρώτη πάλι,
πέφτει δὲν πέφτει, βρὲ παιδιᾶ, τὸν πέρνει δὲν τὸν πέρνει,

'Αη-Βασίλης ἐρχεται, μὰ πῆτα δὲν μὰς φέρνει,
διάλυσις, παράλυσις, καθέναν ψιθυρίζει,
κρᾶσι καινοῦρας ἐκλογῆς καὶ πάλι μὸς μυρίζει,
βάλλει νὰ πιούμε, Ζήτω μας, Κορόνναρος, 'Ελφάρραρος,
Ντεληγιάννο-Θοδώραρος, Τζωρτζο-Θεοδοκάραρος,
Δραγοῦμο-Δεληγιώραρος, Ραλλο-Ζημηροφάραρος,
καὶ σκέλαρος καὶ πόδαρος καὶ Καραπαναράραρος.
Γεῖσά σου, μωρὲ Ρωμαῖκο, ὕψη μὸς, φῶς μὸς, τρέλλα,
μὰ τώρα σύναις κί' αὐτὰ
τὰ λάφυρα τὰ ζηλευτά,
γιατὶ νὰ μείνου κατὰ γῆς τόσα σοφὰ καπέλα
μὸς φαίνεται, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶναι κρῖμα κί' ἀδικο,
καὶ μάζεψέ τα 'γρήγορα ν' ἀνοιχθῆς καπελάδικο.
Π.—'Ὅμως καιρὸς, βρὲ Φασουλῆ, ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντζῆ,
καὶ γύρω τῆς ὀμπρέλαις τὸν νὰ τῆς δεχθῆς 'στὴ ράχη.

Συγχαρητήριον θεομὸν πρὸς μύστην τῶν ἐπιστημῶν.

Μὲ ρόδα ραίνομεν κί' ἐμεῖς, παράσημα καὶ κρῖνα
διαπρεπῆ μας ἱατροῦ, τὸν Σπύρο τὸν Μαγγίνα,
ἐποῦ τὴν ζωοπάροχον ἐτίμησ' ἐπιστήμην
κί' ἀξίως τόσην ἀγάθην ἀπολαμβάνει φήμην,
καὶ ὄρθην ἀγαθοποιῶν εἰκοσιπέντε χρόνων
τοῦ τὴν ἐπανηγοῖεσ πλειὰς ἐπιστημῶν,
καὶ μὴ τὴν δάφνην ἔσπεφαν μουστοφαροῦς ἀδύτου
ἀγγυρωμένην κορυφῇ ἀκμάζοντος πρεσβύτου.
Διὸ τὸν ἐορτάζοντα κί' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
κί' ἀσπάζεταιται θαυματουργὸ καὶ τιμημένο χερί.

Χαιρετῆ κί' ὁ Φασουλῆς ἀρραβῶνας προσφιλεῖς.

Χίλιαις εὐχαῖς 'στὸν Νίκο μας, χίλιαις εὐχαῖς 'στὸν Βλάμη,
ποῦ κρύβει μέσα 'στὴν καρδιὰ γρησὴ περιουσία,
ἐπιθαλάμιον γι' αὐτὸν ὁ Φασουλῆς θὰ κάμη,
ποῦ τῶρ' ἀρραβωνιάστικη μὲς 'στὴν Κυπαρισσία
Εἰσαγγελείως προσφιλοῦς ἀτίμητο πετραδί,
μὴ τὴν Μαρίαν δηλαδῆ, κόρην Δημητριάδῃ.
'Ἐλα «Ρωμῆ», μὲ στέφανα τὰ στέφανά των ράνε,
καὶ πάντα μῆνας μέλιτος ὄλ' ἡ ζωὴ των νάνει.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Λουῆρο τὸ περίφημο, τὸ κομοζοακουστό,
θερμότατα πρὸς ὅλους σας τὸ ξανακουιστό.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὴ ποῦτα ποῦ μὰς κάνει
ἀρεσινικούς καὶ θηλυκοὺς κί' ἐπίτους θὰ τρελλάνη.
'Ἐψηγε καὶ 'στὴν 'Ἐκθεσι, καὶ μὲς' ἀπ' τὸ Παρίσι
ἔλου τοῦ κόσμου τοῦ συμμοῦ μὲς ἔχει κουβάλλησει,
ποῦ δωδεκάδιπλος «Ρωμῶς» θαρρῶ πῶς δὲν ἀρκεῖ
νὰ γράψῃ πόσα πράγματα λαμποκοποῦν ἐκεῖ.
Δὲν 'ἔρισκαντα: καλλίτερα, δὲν 'ἔρισκαντα: ὀθηνότερα...
'στὸ φύλλον μας τὸ προσεχὲς θὰ 'ποῦμε περισσότερα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μὰς, παραλίπα πατριώτου,
ἐριθμὸς τριαντατριᾶ, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.